

Arrest

nr. 115 777 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 22 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 10 juli 2013 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van het bevel van 10 juli 2013 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN LAER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Deze aanvraag werd op 10 juni 2009 ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 8 november 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de

in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend.

1.4. Verzoeker diende hiertegen een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 100.558 van 8 april 2013 de in punt 1.3. vermelde beslissingen heeft vernietigd.

1.5. Op 10 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag ongegrond werd verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoeker op 23 juli 2013 in kennis werd gesteld. De motieven luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10/06/2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald voor C.J.A. die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts-adviseur dd.04/07/2013 in gesloten omslag).

De aanvraag dient derhalve ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : opleiding tot lasser) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen. Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.

Bovendien beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene/n te willen overhandigen.”

1.6. Op 23 juli 2013 werd verzoeker in kennis gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 10 juli 2013. Dit bevel wordt *in casu* eveneens bestreden. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P.F. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C.J.A. (...) nationaliteit Liberia

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ *2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."*

1.7. Op 18 november 2009 diende de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Meerdere beslissingen kunnen slechts ontvankelijk als een enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de beslissingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat vaststellingen gedaan met betrekking tot één beslissing een weerslag zullen hebben op de uitkomst van een andere.

De bestreden beslissing en het bestreden bevel werden op dezelfde dag genomen en op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis gebracht waaruit de verknochtheid tussen het bestreden bevel en de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongrondslaat wordt verklaard, blijkt.

3.2. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang voor wat betreft het beroep tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 10 juli 2013. Zij betoogt als volgt:

"Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, in zoverre dit gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 .

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°. 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. "
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid. 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Terwijl het daarenboven een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft, nu aan verzoekende partij reeds op 03.03.2008 bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij heeft dit bevel niet aangevochten, zodat dit bevel definitief en uitvoerbaar is.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze

beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang."

3.3. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Niettegenstaande het feit dat uit artikel 7 van de vreemdelingenwet een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de gemachtigde blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vermeld in punt 1.1. Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van de bestreden beslissing en het bestreden bevel : beiden werden genomen op dezelfde datum, 10 juli 2013, en ter kennis gebracht op dezelfde datum van 23 juli 2013. Aangezien verzoeker de bestreden beslissing betwist, met name de ongegrondheidsbeslissing inzake zijn medische verblijfsaanvraag, heeft verzoeker zeker een belang bij het bestreden bevel. Immers indien de bestreden beslissing wordt vernietigd dan valt verzoeker terug op een onvankelijk verklaarde aanvraag om machtiging tot verblijf die ingediend werd op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet (cf. punt 1.2). Verzoeker heeft derhalve opnieuw een verblijfsgrond in afwachting van een beslissing ten gronde over zijn aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen. Hij heeft op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet met name recht op een attest van immatriculatie en kan derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van de hoofdvaststelling dat hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Waar de verwerende partij erop wijst dat er eveneens sprake is van een herhaald bevel, merkt de Raad op dat verzoekers medische aanvraag, vermeld in punt 1.1., op 15 januari 2009 onvankelijk werd verklaard en dat hij in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie. Door de afgifte van een attest van immatriculatie werd verzoekers illegale verblijfsituatie gewijzigd wat de impliciete intrekking van het bevel van 3 maart 2008 tot gevolg had. Verwerende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat het bevel van 10 juli 2013 een herhaald bevel uitmaakt. Het gegeven dat dit bevel niet werd aangevochten waardoor het definitief en uitvoerbaar werd, doet daar geen afbreuk aan.

De opgeworpen exceptie wordt derhalve verworpen.

3.4. De raadvrouw van verzoeker legt ter terechtzitting een recent medisch standaard getuigschrift van 25 november 2013 voor.

De Raad merkt op dat hij, in het voorliggend geschil overeenkomstig artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet optreedt als annulatierechter. Met het bijbrengen van dit document vraagt verzoeker eigenlijk een feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak. Het opportuiniteitsonderzoek behoort niet tot de bevoegdheid van de Raad.

De Raad wenst te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (RvS. 2 juli 2008, nr. 2982) Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden

beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas ter zitting worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissingen van 10 juli 2013 geen kennis hebben van het standaard medisch getuigschrift van 25 november 2013.

De Raad kan dan ook geen rekening houden met de documenten die slechts na de bestreden beslissing en ter zitting worden neergelegd.

4. Onderzoek van het beroep

Wat betreft de bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel tegen de bestreden beslissing de schending aan van artikel 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in ondergeschikte orde van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt toegelicht:

"Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

De arts-adviseur concludeert na analyse van het dossier als volgt:

"Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Liberia. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Verzoeker verwijst naar het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en naar de twee situaties erin beschreven:

De vreemdeling

"die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of

een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"

Verzoeker stelt vast dat de arts-adviseur de definitie vermeld in dit artikel naar zijn hand tracht te zetten. Hij zegt immers met zoveel woorden dat de aandoening van verzoeker inderdaad levensbedreigend is, maar verbindt daar niet het correcte gevolg aan, m.n. de gegronde verklaring van zijn aanvraag op basis van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Hij besluit integendeel dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker erg zwaar getraumatiseerd is door wat er met hem gebeurd is in zijn land van herkomst. Hij is depressief en paranoïde. Nog maar denken aan een terugkeer naar Liberia drijft hem letterlijk tot waanzin. Hij is een zeer kwetsbare psychiatrische patiënt met sterke zelfmoordneigingen, die slechts beterschap zou kunnen kennen in een stabiel en rustig leven en onder levenslange psychiatrische behandeling.

Hoewel hij volgens de artsen beter residentieel behandeld zou worden lukt dit niet omdat verzoeker niet durft te slapen op onbekend terrein of zelfs met een gesloten deur.

Hij komt zijn medicatie afhalen in het ziekenhuis. De behandelende medici durven hem na jarenlange behandeling nog steeds geen hoge dosissen mee te geven omdat het risico op zelfdoding te groot is en blijft ("suicidale ideatie" in de medische attesten).

Verzoeker vroeg zijn advocaat sinds de eerste negatieve beslissing van november 2012 reeds driemaal of zij hem niet naar een arts kon verwijzen die hem aan euthanasie zou helpen, omdat hij de hele situatie niet meer aankan.

De sociaal assistent van verzoeker, de heer A.S. van het OCMW van Middelkerke, bevestigt het psychisch lijden van verzoeker en toont zich erg bezorgd:

"Ik wilde u melden dat betrokkene het afgelopen maanden psychisch zeer zwaar heeft gehad (en nog steeds heeft) nav de onzekerheid ivm zijn verblijfsstatuut.

De voorafgaande periode toen er nog geen sprake was van de intrekking van zijn regularisatie had hij al voortdurend psychische zorg nodig.

Meermaals bleek ook bij bureelcontacten zijn psychisch lijden. Hij stelde zelfs reeds vragen rond euthanasie.

Ik wens dan ook mijn grote bezorgdheid te uiten dat een wanhoopsdaad niet uit te sluiten is ingeval hij naar zijn land van herkomst zou teruggestuurd worden."

Verzoeker lijdt dus inderdaad "op zodanige wijze aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit".

De arts-adviseur bevestigt dit laatste ook in zijn conclusie maar stelt vervolgens (onterecht) dat er geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland. Dit is een onjuiste toepassing en aldus een schending van het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst in de bestreden beslissing naar het verslag van deze arts-adviseur maar komt vreemd genoeg tot een verschillende conclusie, m.n. dat verzoeker niet zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Dit vormt een overduidelijk gebrek in de motivering aangezien het verslag van de arts-adviseur (wat de enige motivering van de bestreden beslissing vormt) hierbij tegengesproken wordt.

Verzoeker verwijst in verband hiermee naar de volgende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: R.v.V. 83.956 d.d. 29.06.2012, R.v.V. 84.293 d.d. 06.07.2012 en R.v.V. 98.160 d.d. 21.08.2012:

"Deze vereiste impliceert dat wanneer geponereerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die worden gesteld in een wetbepaling die twee situaties voorziet, er duidelijk uiteengezet dient te worden waarom geen van beide situaties van toepassing is. De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet aan deze voorwaarde en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig. De door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen geciteerde rechtspraak laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd miskend.

Het tweede middel is in de opgegeven mate gegrond."

De formele motiveringsplicht werd ook hier niet nageleefd.

Ondergeschikt: schending van de materiële motiveringsplicht

Indien uw Raad toch zou aanvaarden dat de bestreden beslissing formeel gemotiveerd werd - quod non - wijst verzoeker op de volgende informatie:

Verzoeker is zwaar psychiatrisch ziek en heeft behandeling nodig, zowel van een psychiater en psycholoog als medicinaal. De Dienst Vreemdelingenzaken noch de arts-adviseur spreken dit tegen.

Liberia telt slechts één praktiserende psychiater (de andere psychiater die het land rijk is werd tot minister benoemd), die dan nog in Bong County werkt, d.i. zeer ver van Monrovia. De arts-adviseur vermeldt twee ziekenhuizen waar verzoeker opgevolgd zou kunnen worden, m.n. "ISH mental hospital 517.468 Poart Road te Monrovia" en het "St. Joseph Catholic Hospital te Tubman Bulevar, Sinkor, Monrovia". Het eerste blijkt op internet onvindbaar te zijn en staat ook niet vermeld in de lijst van Liberiaanse ziekenhuizen die op Wikipedia staat. Voor zover hiermee het E.S. Grant Mental Hospital bedoeld wordt dient opgemerkt te worden dat hier geen psychiater noch psycholoog werkt en dat het de enige 'medische' instelling is voor mentaal zieken op een bevolking van 4 miljoen. Het andere vermelde ziekenhuis, St. Joseph, vermeldt als specialisaties: algemene chirurgie, gynaecologie, interne geneeskunde, orthopedie en pediatrie. Van psychiatrie of psychologie is geen sprake...

Het is verzoeker dan ook ten zeerste onduidelijk waar, door wie en hoe hij behandeld zou kunnen worden bij een terugkeer naar Liberia.

De materiële motiveringsplicht werd niet nageleefd."

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de vreemdelingenwet en naar het feit dat volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer de aangehaalde medische elementen in hoofde van verzoeker niet weerhouden konden worden. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het medisch advies van 4 juli 2013 dat in gesloten omslag werd gevoegd bij de bestreden beslissing en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt besloten dat het aangehaalde medische probleem niet kan worden weerhouden als een grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag wordt bijgevolg ongegrond verklaard. Derhalve kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht.

De Raad wijst er verder op dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de beslissing verwijst naar andere stukken, *in casu* het medisch advies van 4 juli 2013.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

4.3. Waar verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (RvS 7 december 2001, nr. 101.624)

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en waarop de bestreden beslissing tevens is gesteund.

4.4. De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet “zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen”, dat luidde als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

4.5. Uit het administratief dossier en het medisch advies van 4 juli 2013 waarnaar de bestreden beslissing verwijst en dat bij de bestreden beslissing werd gevoegd, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer alle door de verzoeker ingezonden medische stukken in overweging genomen heeft, waarbij medische aandoeningen in hoofde van verzoeker werden voorgelegd ter beoordeling. Na een opsomming en beschrijving van alle voorgelegde medische attesten, luidt het medisch advies verder als volgt:

“Analyse van dit medisch dossier leert mij dat betrokkene in 2006 naar België vluchtte en dat hij gekend is met depressieve opstoten en paranoia. Het gaat om een chronische kwaal. In 2008 werd hij gehospitaliseerd op de psychiatrische afdeling van een algemeen ziekenhuis (PAAZ) en in 2012 deed hij een crisis na afwijzing van zijn asielaanvraag. Begin 2012 deed hij een opstoot met zwaarmoedigheid en paranoia. Stopzetten van de behandeling was toen risicovol. D.d. 18/09/2012 is zijn toestand redelijk gestabiliseerd. Hij volgt een opleiding tot lasser. Betrokkene wordt door de psychiater opgevolgd voor ondersteunende psychotherapie en hij neemt medicatie: Seroquel (=neurolepticum=quetiapine), Xanax (=kalmeermiddel=alprazolam), Tranxene (=kalmeermiddel=clorazepaat) en Zyrtec (=cetirizine=middel tegen allergie). Cetirizine weerhoud ik niet als essentieel in de behandeling. Betrokkene heeft een neurolepticum nodig quetiapine of een equivalent en een kalmeermiddel alprazolam of clorazepaat of equivalent.

Hij zou ook lijden aan een lichte vorm van lactosedeficiëntie. Mensen met deze aandoening moeten de inname van lactosehoudende producten beperken dus een dieet volgen. Het gaat hier om een storende maar niet om een ernstige noch levensbedreigende aandoening, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Hij lijdt aan hemorrhoiden of aambeien. Ik weerhoud dit niet als een ernstige noch een levensbedreigende aandoening noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Hij werd aan een hernia geopereerd in 2007 met vermoeden van een recidief of littekenweefsel in 2009. Ik weerhoud dit niet als een ernstige noch een levensbedreigende aandoening noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst.

Hij heeft geen mantelzorg nodig. Betrokkene kan reizen.

De vraag stelt zich naar de behandelingsmogelijkheden in Liberia.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank :

o van International SOS2 van 26/03/2013 met uniek referentienummer 4686: Hieruit blijkt dat betrokkene door een huisarts, door een psychiater en door een psycholoog kan opgevolgd worden. De opvolging door een psycholoog kan enkel ambulant gebeuren. Qua medicatie is er een kalmeermiddel beschikbaar nl. Diazepam nr. 19. Qua neurolepticum is Haloperidol beschikbaar nr. 23. Opvolging is mogelijk in het ISH mental hospital 517.468 Poart Road te Monrovia Liberia of in het St. Joseph Catholic Hospital te Tubman Bulevar, Sinkor, Monrovia. Medicatie kan gevonden worden in de Lucky pharmacy, Tubman Boulevard te Monrovia.

o van International SOS3 van 12/12/2012 met uniek referentienummer 4497: Hieruit blijkt dat ambulante opvolging door een psychiater en door een psycholoog mogelijk is. Qua medicatie zijn er antidepressiva: Sertraline en Paroxetine nr. 6 en 7. Als neurolepticum is er Olanzapine nr. 10 en Haloperidol nr 12 Als Kalmeermiddel is er Lorazepam nr. 17.

<http://www.mohsw.oov.lr/documents/LiberiaSTG.Ddf>

Essentieel Medicines List of Liberia: p. 165 beschikbare neuroleptica: Chlorpromazine, Fluphenazine Halopendol en Risperidone. en als kalmeermiddel Diazepam, Clomipramine (paniekaanvallen).

Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijft

Betrokkene kan dus in Liberia ambulant opgevolgd worden door een psychiater of een psycholoog en hij kan in een ziekenhuis worden gezien door een psychiater. Betrokkene heeft psychofarmaca nodig. De medicijnen die hij nu neemt, zal hij kunnen vervangen door gelijkaardige producten die wel beschikbaar zijn in Liberia. In elke categorie zijn er alternatieven, zo zijn er neuroleptica: Haloperidol, Olanzapine, Chlorpromazine, Fluphenazine en kalmeermiddelen: Diazepam, Lorazepam, Clomipramine.

Sinds 2003, het einde van de burgeroorlog, is Liberia begonnen aan de wederopbouw van het land. De gezondheidscentra zijn terug functioneel. Er is een duidelijke gezondheidspolitiek geïntegreerd in het Nationale Armoede Bestrijdingsplan. Er is ook een "National Mental Health Policy" sinds 2009. De regering van Liberia wil aandacht schenken aan de mentale gezondheid van haar burgers. Ze wil de mentale zorgen integreren op niveau van de basis gezondheidscentra. Verpleegkundigen en andere gezondheidswerkers worden gradueel opgeleid in de mentale gezondheidszorg. Het is de bedoeling van de regering dat de mentale gezondheidszorgen gratis zijn en toegankelijk voor de burgers en dat de zorgen deel uitmaken van het basispakket van gezondheidszorgen (Basic Package of Health Services) p. 29. Er worden stappen gezet om het stigma op te heffen naar mensen met mentale problemen en om discriminatie van deze groep te verminderen. Het Ministerie verstrekt ook behandelingsrichtlijnen voor mentale aandoeningen⁶. Dit plan van 2009 is in uitvoering.

Verder kan een verblijfstitel niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, vindt de in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan elke persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

Wat betreft de financiële toegankelijkheid: uit het dossier blijkt niet dat betrokkene arbeidsongeschikt is. We kunnen er dus vanuit gaan dat betrokkene een inkomen kan verwerven uit arbeid. Overigens lijkt het ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Liberia- het land waar hij tenslotte 30 jaar verbleef- geen vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar/ of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Verder volgde betrokkene in België een opleiding tot lasser wat hem ook mogelijkheden biedt op de arbeidsmarkt in Liberia.

De zieke lijdt niet op zodanige wijze aan een aandoening dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan en toegankelijk zijn in het herkomstland.

Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden

een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze benadeling beschikbaar en toegankelijk is in Liberia.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland."

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt uitdrukkelijk dat de medische appreciatie van een aanvraag tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel gebeurt door een ambtenaar-geneesheer (Zie in die zin ook memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen waarbij artikel 9ter in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 35: "De appreciatie van de bovenvermelde

elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verschaft aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag. Deze ambtenaar-geneesheer behoort administratief wel tot de Dienst Vreemdelingenzaken, maar wordt volledig vrijgelaten in zijn appreciatie van medische elementen, waarbij de eed van Hippocrates geldt.”).

4.7. Verzoeker merkt op dat in artikel 9ter van de vreemdelingenwet twee situaties worden beschreven en betoogt dat de ambtenaar-geneesheer de definitie in artikel 9ter van de vreemdelingenwet naar zijn hand tracht te zetten. De ambtenaar-geneesheer stelt immers vast dat de aandoening van verzoeker inderdaad levensbedreigend is, maar verbindt er volgens verzoeker niet het correcte gevolg aan, met name de gegrondverklaring van de aanvraag om machtiging in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

4.8. Uit het medisch advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde depressieve opstoten en paranoia als aandoeningen weerhoudt, waarbij hij oordeelt dat het hier een chronisch kwaal betreft en vaststelt dat verzoeker heden wordt behandeld en dat zijn toestand redelijk gestabiliseerd is. Vervolgens onderzoekt de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen in het land van herkomst.

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt is de daaropvolgende conclusie van de ambtenaar-geneesheer, met name *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Liberia”* niet in strijd met artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit dit advies blijkt dat de ambtenaar-geneesheer oordeelt dat de voorgelegde aandoening, d.i. depressieve opstoten en paranoia, een reëel risico *kan* inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit maar enkel indien deze niet adequaat behandeld wordt. Vervolgens wordt er op gewezen dat de benodigde behandeling beschikbaar en toegankelijk is in Liberia.

Aangezien de behandeling beschikbaar en toegankelijk is kan de voorgelegde aandoening evenmin worden beschouwd als een aandoening die een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. Bijgevolg besluit de ambtenaar-geneesheer dat er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst.

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer de voorgelegde aandoeningen heeft onderzocht in het licht van de twee situaties die in artikel 9ter van de vreemdelingenwet worden beschreven. Voorts blijkt ook uit de motivering van het medisch advies dat duidelijk uiteengezet wordt waarom geen van beide situaties van toepassing is. Het medisch advies is voorts niet tegenstrijdig met de motieven van de bestreden beslissing, aangezien het kernmotief, met name geen van beide situaties zijn van toepassing, louter wordt herhaald.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet onjuist werd toegepast. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van de Raad van State, die trouwens betrekking heeft op onontvankelijkheidsbeslissingen in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, laat niet toe anders te besluiten.

4.9. Verzoeker beschrijft voorts zijn medische situatie, met name zijn kwetsbare psychiatrische toestand met sterke zelfmoordneigingen, zijn vragen omtrent euthanasie en het gevaar voor een wanhoopsdaad bij terugkeer en stelt dat hij wel lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.

In de mate dat verzoeker het niet eens is met het oordeel van de ambtenaar-geneesheer en meent dat zijn aandoeningen wel ernstig zijn, vraagt hij om een nieuwe beoordeling van de medische gegevens. Dit laatste is echter een beoordeling die niet aan de Raad toekomt. De Raad treedt enkel op als annulatierechter en niet als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. De Raad onderzoekt enkel of de gemachtigde in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van de feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

Met zijn betoog toont verzoeker evenwel niet aan dat de ambtenaar-geneesheer op basis van de stukken in het dossier de voorliggende gegevens van zijn zaak onredelijk heeft beoordeeld en onredelijk

tot het besluit is gekomen dat de voorgelegde aandoening, d.i. depressieve opstoten en paranoia, een reëel risico *kan* inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit maar enkel indien deze niet adequaat behandeld wordt.

4.10. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet verduidelijkt dat de beoordeling van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst gebeurt door een ambtenaar-geneesheer.

De Raad stelt vast dat de ambtenaar-geneesheer zich voor zijn beoordeling omtrent de beschikbaarheid van zorgen en opvolging in het land van herkomst heeft gebaseerd op internationale en officiële bronnen, met name informatie uit de MedCOI-databank, dat gebaseerd is op een initiatief van de Nederlandse Immigratie- en Naturalisatiedienst, Bureau Medische Advisering en wordt gefinancierd vanuit het Europees Vluchtelingenfonds.

Uit het administratief dossier blijkt dat de ambtenaar-geneesheer twee vraagformulieren heeft overgemaakt omtrent de beschikbaarheid van psychologische en psychiatrische behandeling en medicatie in Liberia. Uit het administratief dossier blijkt voorts dat informatie werd bezorgd in het kader van de Med-COI databank door het International SOS. In het advies wordt gesteld dat uit deze overgemaakte informatie blijkt dat verzoeker door een huisarts, door een psychiater en door een psycholoog kan opgevolgd worden. De opvolging door een psychiater en psycholoog kan enkel ambulant gebeuren. Het advies wijst erop dat deze opvolging mogelijk is in twee ziekenhuizen in Monrovia en dat medicatie beschikbaar is. Dit alles vindt steun in de desbetreffende stukken die zich bevinden in het administratief dossier.

4.11. Verzoeker voert aan dat het ten eerste onduidelijk is waar, door wie en hoe hij behandeld zou kunnen worden bij een terugkeer naar Liberia

Verzoeker betoogt op basis van twee internetartikelen dat er in Liberia nog maar slechts één praktiserende psychiater is die zich zeer ver bevindt van Monrovia.

Hij stelt verder dat één van de drie vermelde ziekenhuizen in Monrovia op internet onvindbaar is en niet wordt vermeld in Wikipedia. Voorts merkt verzoeker op dat de website van het tweede en derde ziekenhuis geen melding maakt van de specialisaties psychologie of psychiatrie.

4.12. Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen verplichting inhoudt om gedetailleerde inlichtingen te verschaffen over waar, door wie en hoe de verzoeker behandeld zal worden bij terugkeer in zijn land van herkomst.

De Raad wijst erop dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet enkel stelt dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een adequate behandeling moet worden onderzocht, d.i. of er sprake is van een aangepaste, geschikte en toegankelijke behandeling.

De vaststelling dat een adequate behandeling beschikbaar is, volstaat in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De voldoende beschikbaarheid van een adequate behandeling dient niet te worden gegarandeerd in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, noch moet worden gegarandeerd dat de adequate behandeling in het land van herkomst even beschikbaar als in België.

Verzoeker betoogt aan de hand van twee internetartikelen, waarvan het officiële karakter niet vaststaat, dat er een gebrek is aan psychiaters in Liberia. *In casu* werd door de ambtenaar-geneesheer op basis van officiële en objectieve bronnen vastgesteld dat een adequate behandeling, d.i. psychologische dan wel psychiatrische opvolging alsook medicatie, aanwezig is. De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn loutere verwijzing naar twee internetartikelen er niet in slaagt de informatie verkregen op basis van officiële bronnen te weerleggen.

Waar verzoeker stelt dat het ISH mental hospital onvindbaar is op het internet en dat uit internetopzoeken niet blijkt dat het tweede ziekenhuis, E.S Grant Mental Hospital, en het derde ziekenhuis, St. Joseph, de specialisaties psychiatrie of psychologie aanbieden, dient te worden gesteld dat het loutere gegeven dat een ziekenhuis niet vindbaar zijn op het internet, niet betekent dat dit ziekenhuis niet zou bestaan net als het loutere gegeven dat de website van een ziekenhuis geen melding maakt van bepaalde specialisaties niet betekent dat deze specialisaties niet worden aangeboden. Bovendien blijkt uit stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift dat ondanks de afwezigheid van psychologen en psychiaters, er niettemin psychologische opvolging en geestelijke gezondheidszorg mogelijk is door specifiek daartoe getraind verplegend personeel. Verzoeker slaagt met zijn internetopzoeken er niet in om de informatie omtrent deze ziekenhuizen die werd verkregen op basis van officiële bronnen op nuttige en ernstige wijze te weerleggen.

Verzoeker toont met zijn betoog bijgevolg niet aan dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de ambtenaar-geneesheer de voorliggende gegevens op kennelijk onredelijk wijze heeft beoordeeld en onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling gezien deze benadeling beschikbaar en toegankelijk is in Liberia. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland.”*

Verzoeker weerlegt aldus niet de concrete motieven in het medisch advies van 4 juli 2013.

Gelet op het bovengestelde, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing, waarvan het medisch advies integraal deel van uitmaakt, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze werd genomen of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet noch van de materiële motiveringsplicht wordt aangetoond.

Het middel aangevoerd tegen de bestreden beslissing is niet gegrond.

Wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

4.13. Verzoeker voert in een eerste en enig middel tegen het bestreden bevel de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten begint als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van P.F. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (...)”

De beslissing zelf is tevens ondertekend door attaché F.P.

Dient verzoeker hieruit op te maken dat de heer P zichzelf de opdracht heeft gegeven aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren?

Het is totaal onduidelijk welke beslissing er precies uitgevoerd wordt. Er wordt geen datum van de beslissing opgegeven, noch wordt de beslissing verder benoemd.

De materiële motiveringsplicht werd niet nageleefd.”

4.13. De Raad merkt op dat het bestreden bevel, met name de bijlage 13, de uitvoering is van een onderliggende beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit de bijlage 13 blijkt dat deze beslissing werd genomen door dhr. P.F. , attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken en gemachtigde van de staatssecretaris.

In uitvoering van zijn onderliggende beslissing wordt door dezelfde attaché P.F. aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten door middel van een bijlage 13.

Luidens artikel 22 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt de beslissing van de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris waarbij bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten aan de vreemdeling die noch gemachtigd is noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden, ter kennis gebracht door middel van het formulier B, overeenkomstig het model van bijlage 13.

Aldus blijkt duidelijk uit de motieven van het bevel welke onderliggende beslissing er precies uitgevoerd wordt.

Verzoeker toont niet aan welk belang hij heeft bij zijn betoog dat er *“geen datum van de beslissing wordt opgegeven”*. De datum van het bestreden bevel, die de veruiterlijking vormt van de onderliggende beslissing, is immers wel gekend, met name 10 juli 2013. De bekendheid van deze datum volstaat opdat verzoeker op nuttige wijze het beroep waarover hij beschikt kan instellen tegen het bevel. De ontvankelijkheid van het beroep tegen dit bestreden bevel wordt overigens niet ernstig betwist. Voorts toont verzoeker niet concreet aan op welke wijze het gegeven dat de datum van de onderliggende beslissing die door middel van de bijlage 13 wordt veruiterlijkt en uitgevoerd niet wordt vermeld, een materiële motiveringsgebrek uitmaakt dat tot de nietigverklaring van het bestreden bevel kan leiden. De

Raad merkt op het zinsdeel "*In uitvoering van de beslissing van P.F. (Attaché), gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (...)*" in beginsel weinig betrekking heeft op de juridische en feitelijke motieven van het bestreden bevel die verder in het bevel worden aangegeven en die door verzoeker niet worden betwist noch weerlegd.

Het middel tegen het bestreden bevel is niet gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en het bestreden bevel kunnen leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES